

МИЛЕ МАРКОВСКИ СЪНЯТ НА РИБАТА

chitanka.info

Рибата настояваше да си отпочинем. Каза, че от земните приключения получила високо кръвно налягане.

Нямахме палатка, за да си направим сянка. Рибата отвори малкия чадър.

— Каква тишина!

— Тишина като тишина.

— Но без мехури.

— Защо се съгласяваш, когато няма мехури?

— Ама ти сърдиш ли се?

— Не — каза Рибата, — но ми е мъчно. Гледам водата в тази бара. Там живеят мои братя, сестри...

Рибата свали очилата си:

— А мехури няма...

Приблужи се до гола. Дълго стоя там. Може би съм задрямал, защото Рибата крещеше със сияещи очи:

— Ето го! Дойде! Ето го!

Наистина около главата ѝ обикаляше един истински мехур. Сапунен ли бе, какъв ли — не помня.

— Сега успокои ли се?

— Чрез този балон ще изпратя поздрав на своите роднини!

Спомних си, че рибите, когато се намират под водата, изпускат мехури. На Рибата и бе домъчняло и измисли малкия балон, който застана на носа ѝ. После литна и се намери на чадъра.

Изведнъж нещо се промени около нас. Спусна се черен облак. Вярно, имаше чадър, бара, но израснаха и дървета. Някой сякаш постави къщи. Хората спяха. Имаше и улици. И котки. И кучета. И кокошки, но те не се обаждаха.

Долетя отнякъде мехурът и започна да каца по покривите. Една по една се палеха електрическите крушки. Мехурът влезе в една къща и стопанинът му поднесе печена кокошка, която в миг бе изядена.

И отново литна. Градът се събуди. Хората започнаха да тичат.

Сблъскваха се с летящи риби. Красиви делфини удряха по гръмки барабани. Чуваха се гласове:

— Дойде!

— Пристигна!

— Виждате ли? — заканително казваше градската гледачка.

— Видяхме — отговаряше градът, целувайки ѝ ръка.

Рибите се хванаха на хоро. Една акула се люлееше на виенско колело.

— Казах ли ви, че ще пристигне!

— Каза ни!

— През това лято имаше ли сняг?

— Нямахте!

— Какво ви предсказах: през зимата ще има ли лято?

— Няма да има?

И най-дълбоко заспалите къщи се събудиха. И тръгнаха подир тълпата.

Мълчалив човек подаде на мехура черен костюм. Облече го. Сложи си бяла папионка.

Морските звезди се премятаха във въздуха. Мехурът вдигна ръка.

— Ще говори!

— Той ще говори!

— Тихо!

— Благодаря ви за почестите — рече и отново полетя. И тълпата го последва. Рибите изпреварваха старците, които искаха да догонят бабите.

— Сега ще ви предскажа! Сега!

Мехурът остана да виси във въздуха.

Тълпата се спотаи.

— Виждате ли морските животни? Виждате ли този вълшебен мехур? Те дойдоха, за да ни предупредят. През тази година времето ще полудее. През юли в морето ще се къпят едри снежинки. Декември ще се разхожда по бански костюм. Житото ще узрее през януари. Казвам ви...

Мехурът тръгна и хората отново го последваха. Никой вече не слушаше какво говори гледачката. Сапуненият мехур влизаше по домовете. Изяждаше най-вкусните ястия.

— Може би... — мехурът взе думата.

Тогаво едно сънно дете дойде до него. Мехурът малко се отдалечи. Детето търсеше майка си. В един миг замахна с ръка.

Сапуненият мехур се спуска. Хората, сякаш хванати в кражба, не поглеждат един в друг, се разотидоха.

— Не! Не! Защо?

Стресна ме гласът на Рибата.

— Защо спуска моя балон, защо?

Наистина нямаше никакъв мехур. Нямаше хора. И град нямаше. И улици. И котки. И кучета. И морски животни.

Само Рибата плачеше.

— Какво защо? — сънен попитах.

— Нищо не разбираш, нищо... Бях в царството си... Ти размаха в съня си ръце и...

Отворих очи. Имаше чадър, горещо слънце и една бара. Рибата си миеше насълзените очила.

Но балон... наистина, никакъв балон нямаше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.